

Trápím se jen vlastní hloupostí

Helena Vondráčková

Ač nevěřím, že bys někdy chtěl
ode mne odejít.
Tak najednou bývám nejistá
a plná úzkostí.
Bláhový pláč skrývám síťovím
stříbrných nadějí,
že žárlivá jsem
a že trápím se jen vlastní hloupostí.

Přesto mě unáší
ta chvíle k představám,
co ti říct, až poznám,
že tvoje láska dýchat přestává.

Když mohu dřív a ty říkáš,
že můžeš až později.
A nebo se loučíš,
mě napadá spousta možností:
Kam pospícháš, kde jsi byl?
A mou jedinou nadějí
je to, že žárlivá jsem
a že trápím se jen vlastní hloupostí.

Přesto mě unáší
ta chvíle k představám,
co ti říct, až poznám,
že tvoje láska dýchat přestává.

Tak za nocí stále pátrám,
jak svou lásku ubráním.
Čím překlenu proudy
a vzdálené břehy přemostím?
Až najednou spatřím,
jak se mi vysmívá svítání.
Protože žárlivá jsem
a že trápím se jen vlastní hloupostí.

Protože žárlivá jsem
a že trápím se jen vlastní hloupostí.